

Mestreechs volksleed

Jao diech höbs us aon 't hart gelege,
Mastreech, door alle iewen heer.
Veer blieve diech altied genege
en deilde dreufheid en plezeer.
Veer huurde nao dien aw histories,
te peerd op grampeer ziene sjoet.
Eus ouge blonke beij dien glories,
of perelde beij diene noet.

En dee vaan diech het schoens wèlt preijze,
In taol die al wie zinge klink,
Dat dee op nui Mastreechter weijze
Zien aait Mastreech mèt us bezink.
Me zong vaan diech ten alle teije,
Eus mojers zonge beij de weeg,
En voolte veer eus rech tevreije,
Dan zong ze e leedsche vaan Mastreech

Doe, blom van Nederlands landouwe,
Gegreujt op 't graaf vaan Sintervaos,
Bis weerdig dobbel te besjouwe,
Gespiegeld in de blanke Maos.
'n Staar, de witste oet de klaore,
Besijnt diech met häör straole zach.
En, um diech zuver te bewaore,
'nen Ingel hèlt bij diech de wach.

Wie dèks woord ste neet pries gegeve,
mè heels dien kroen tog opgeriech
en ongeknak bis te gebleve,
door euze ban van trouw aon diech.
Daorum de hand us tougestoke,
het oug geriech op 't stareleech;
en weurd dat oug dan ins gebroke,
dan beijt veur us het aait Mastreech.